

44 Satır Yeter mi

– Elvan USUL · 20 Eylül 2013

Dün öğle vaktiydi, çıktım yola,
Güneş üstüme yağıyordu adeta.
Baktım, günün havası yerinde,
Biraz göreyim dedim, gezeyim de.
Aksine yukarı aktım ırmağın,
Bıraktığı yeri dolaştım Atamın.
Tam kaleye girecektim ki; birden,
Bir ses duydum ileriden.
"Dur" diyordu bu ses ta karşıdan,
Neye uğradığımı şaştırmış bakışından.
"Yasak" dedi " giremezsin içeri,
Burası tel örgüsüz ama askerinin yeri".
"Tamam" dedim döndüm oradan,
Yönümü değiştirdim o kapıdan.

Biraz ilerideydi yeşil bir koru,
Yürüyerek aldım taşlı yolu.
İniyordum ki, aşağı, merdivenden,
Yazılı taşlar gördüm mermerden.
Otlaklıklardan daldım taşlara,
Başladım okumaya merakla.
İşte o an; " keşke" dedim kendi kendime
"Bir yel esse de götürse evime".
Bunlar Atalarımın kanlı mezarları,
Mezar değil, üstü duvar taşlı.
Ama dedim ki; "insanım, belki yanıldım",
Oradan geçen bir ihtiyara sordum.
Bana" doğru kızım doğru" dedi,
"Şehit mezarlığıdır bu, hem de çok eski".
"Ah"! Dedi içimden bir ses "ah"!
Kaybolmuş insanlık, olunca sabah.
Yoksa unutulmuş mu kefansız yatan,
Unutulmuş muydu dökülen al kan.
Meğer her şey ne basit imiş,
Eyvah! Benim şehidim boşuna ölmüş.

Unutulmuşluđu unutup, bir gece,
Birkaç kiři üstünde içer, kırar bir řiře.
Bilmez ki; mezardaki şehidim sancılı,
Gafil mezeciler olur şimdi sancılı.
Bilmez ki; içtiđi içkinin esamisi sorulmaz
Gafletten uyanamamıřa, helallik sorulmaz

Ey şehidim; sen alınma üzölme hiç!
Gafiller de oldu inan ki řimdi bir hiç.
řu bir gerçek ki; bu vatanda ey şehidim!
Yepyeni bir nesil var řimdi; onlar ümidim.
Ekim 1998
Elvin ELVİNCE